

да ти се доставятъ пари и даже самъ се напанихъ да дойда до Северинъ, за да видя какво трѣбва да се прави. При всичко че си имахъ вече за тебе опредѣлено мнѣние, мене сърцето ми пакъ повече ме заболѣ, отъ колкото на кой да е отъ твоитѣ познати. Дойдохъ до тука, гдѣто сварихъ твоето слатко-слатко писамце, съ което съвсѣмъ повѣрляваше себѣ си на мене, т. е. съ което диреше да се пжхнешъ въ пазвата ми. . . . И тукъ те приехъ при себе си, повѣрихъ ти всичко и кореспонденцията си и пр. — — но да оставимъ Букурещтъ.

Попче, ако азъ съмъ се отнесжлъ така, — какъ да се изразя, съ такава човѣшка благодѣ и добрина къмъ тебе, ако азъ съмъ преглжщаль толкозъ обиди и маскаралъци отъ тебе, ако азъ и сега ти отмжщавамъ съ нищо друго освѣнъ съ това *само на тебе* извѣстно писмо, за всичко това има си двѣ-три причини: 1) азъ, дѣйствително, имамъ слабостъ, симпатия къмъ тебе, — най сигуренъ знакъ, че ти можеше да бждешъ отличенъ, благороденъ момъкъ; 2) Една фатална дума бѣ казана въ началото, чини ми се отъ Красилникова, че нѣма нито двамина българе, които да сж добрѣ по-между си, които да не се клѣветаятъ единъ-другъ — : азъ искахъ да опровѣргая тая дума съ примѣра на насъ двама ни. *До тоя часъ* азъ не съмъ сгрѣшаваль противъ веднажъ взетото си рѣшеніе.

Бждушето отъ **тебе** зависи.

3) Азъ съмъ си затѣ въобще такъвъ: гламавъ ме кажи, търпеливъ, добъръ християнинъ, човѣкъ, — мнозина сж, които съмъ имъ правилъ най-значителни добрини, и които сж ме гонили и гонѣтъ, — но не съмъ се отричалъ отъ това — свойство ли, начало ли, просто тжпоумие ли е, незная, — но азъ си нося тоя кръстъ и съ него на рамо искамъ да слезя въ гроба.

Най-сетнѣ, Попче, да ти кажя ли? — ако въ твоята глава има още малко здравъ мозжкъ, ти ще прочетешъ и изучишъ хубаве това мое писмо и, на мѣсто да си губишъ уматъ изъ пусѣи пусѣи, ще си поплачешъ християнски, ще се покаешъ вжтрѣшно и ще ми напишешъ едно свѣстно писмо, което да служи за прѣдѣлъ на новия ти животъ. Отъ моя страна, готовъ съмъ да забравя всичко. Ако ли пъкъ слѣпото ти самолюбие наддѣлѣе, или пъкъ си морално толкозъ испаднжлъ, щото да не чувствовашъ вече ужасътъ на положението си, то да знаешъ че съмъ рѣшилъ да се осво-